

[Ole Bjørn Kraft.]

været, og som man i Aar og Dag havde vidst kunde og skulde være til Stede. Derfor var de danske Hospitalers og Sygehuses Ledelse ogsaa i de Dage udsat for stor Uro og Ængstelse, fordi mange Menneskers Liv og Velfærd kunde komme til at ligge i deres Haand og de ikke evnede eller havde Mulighed for at foretage sig det, de skulde, fordi Ministeriet ingen Vejledning havde givet og ikke havde sørget for, at der var det fornødne Materiale til Raadighed. Med Hensyn til Byernes Mørklægning som et vigtigt Led i Civilbeskyttelsen var intet Mørklægningsmateriel anskaffet, ingen Øvelser var blevet afholdt, intet var godkendt, intet forberedt af Ministeriet. Og som jeg har nævnt en Række Punkter, saaledes kunde man fortsætte med stort og smaat: overalt det samme Billede af Uforberedthed og Raadvildhed og saa samtidig overalt i Krisedagene nervøse og hastige Forsøg fra Ministeriet og Ministeren paa at oprette det forsømte. Intet kunde give os et bedre Bevis paa Berettigelsen af vor saglige Kritik paa dette Omraade end den Kendsgerning, at man i disse Dage hastigt søgte paa alle Omraader at gøre, hvad man havde haft Tid og Lejlighed — og god Tid og god Lejlighed — til at gøre forud. I Løbet af en kort Uge skete en Mængde af de Ting, man i 3½ Aar havde forsømt at gennemføre, og derfor er det med fuld Berettigelse, vort Parti spørger: Hvorledes begrunder Indenrigsministeren, at de i Henhold til Lov Nr. 161 af 11. Maj 1935 og Lov Nr. 180 af 29. April 1938 paaregnede Foranstaltninger endnu ikke er gennemført? Og vi maa føje til for Fremtidens Skyld: Og ved hvilke Foranstaltninger og inden for hvilken Tidsfrist agter Indenrigsministeren at raade Bod paa de skete Forsømmelser?

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Forinden jeg direkte svarer paa den Forespørgsel, der er rettet til mig, og som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft nu har motiveret, skal jeg paa den Foranledning, som Forespørgselen giver mig, fremsætte en kort Redegørelse for, hvorledes Spørgsmaalet om Civilbeskyttelsen har udviklet sig herhjemme, og for de Foranstaltninger, der i den forløbne Tid er truffet.

Det er rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at Indledningen til dette Arbejde er Gaskommissionens Betænkning, der blev afgivet i 1935. Som Navnet understreger, opfattede man dengang Opgaven som i væsentlig Grad rettet paa Beskyttelse mod kemiske Kampstoffer. Kommissionens Be-

tænkning gav i øvrigt en udførlig og indgaaende Redegørelse for Beskyttelsesspørgsmaalets daværende Stilling og Klarlæggelse af den Række Foranstaltninger, som der paa Grundlag af de dengang foreliggende Kendsgerninger maatte være Anledning til at træffe. Som Forholdene laa, maatte en saadan Redegørelse, som Gaskommissionens Betænkning altsaa var, dog nærmest være af mere haandbogsmæssig Karakter, medens Kommissionen ikke i Enkeltheder kunde komme ind paa en direkte Tilrettelægning af de konkrete Ting, der skulde foretages paa Grundlag af de Kendsgerninger, der var beskrevet i Kommissionsbetænkningen. Kommissionsbetænkningen bragte heller ikke noget Udkast til et Lovforslag eller til andre direkte Effektueringer af Kommissionens Overvejelser. I og for sig maa det sikkert ogsaa siges, at der var god Begrundelse herfor, fordi saadanne direkte Handlingsforskrifter, Instruktioner, Vejledning, Planlægning o. s. v., kun kunde foretages, naar man tilpassede den i Kommissionsbetænkningen nedfældede Viden om alle disse Ting paa de lokale og tekniske Forhold, der skulde beskyttes. Det var i Erkendelse heraf, at Loven af 11. Maj 1935, som Ministeriet derefter udarbejdede straks efter Kommissionsbetænkningens Afgivelse, ogsaa kun var, hvad jeg vil kalde en Rammelo, altsaa en Lov, der gav Rammerne for det, der herefter skulde foretages, og som tillagde Ministeren visse almindelige Bemyndigelser til en konkret og lokal Undersøgelse og Tilrettelæggelse af Spørgsmaalet.

Paa det daværende Tidspunkt var alle de herhenhørende tekniske og administrative Foranstaltninger et uopdyrket Emne, baade herhjemme og i Udlandet — jeg skal minde om, at da jeg tog Initiativet til at fremkalde denne Udredning, som Gaskommissionsbetænkningen var Udtryk for, havde man overhovedet ikke i de andre nordiske Lande beskæftiget sig paa den Maade med disse Spørgsmaal. Naturnødvendigt maatte der derfor hengaa et vist Tidsrum, for at man i Enkeltheder kunde gøre sig disse Foranstaltningers Betydning klar og bringe dem i Anvendelse paa de Organer, der herhjemme stod til Raadighed for Løsning af saadanne Opgaver. Efter denne Lovs Givelse i 1935 maatte Ministeriet derfor orientere sig gennem omfattende Forhandlinger med alle interesserede Myndigheder, det vil sige Politi, Brandvæsen, Sanitetsvæsen, kommunale Myndigheder, militære Myndigheder, teknisk sagskyndige o. s. v., før man kunde gaa i Gang